

KÜRTI LÁSZLÓ

rozsdaboglya

„Olyan volt, mint egy iszákos zseni.
Alig mert nézni a szemembe”
(Ady Endre)

*egy rozsdaboglyát, százéves ringlispilt
üzemeltetél az amúgy is lepusztult
nyaralóövezetben. korhadozó faházak,
szétázott, elnyúlt fények áradatában
köröztünk kopott fülű samarak, törött lábú
műanyag lovak gerincén. émelyítő
gépkezelőbódé köré hordta a menetszél
a közeli spár használt műanyagszatyrait.*

*te meg kopaszra nyírt fejjel,
odvas, kirohadt fogakkal vigyorogtál
a sok félkegyelműn. füveztél, piáltál,
de az alkoholt nem éreztük rajtad,
szánalmat sem, bár mire is szántál
volna minket, mint aprópénzen
eltartatni magad.*

*egy tetkó díszítette a vállad:
„fél-emberek, fél-nemzetecskék”
– villantottad ide józan ésszel.
kétezer-tizenhárom, esetleg ezerkilencszáz-
tíz évek eleje lehetett. stíroltad a fiatalos
anyukákat, zörgetted az aprót, akár a gépszírszagú
szél a nejlonzacskókat. szalonnát katonáztál,
míg forgott a gép. intettél, hogy „mehet tovább,
mehet még egy kör!”, s győztesen két pofára gyűrted
a hagymás, szalonnás zsemlekatonát.*